

slovo PRAVDY

02
2020

Číslo: 02 2020
Ročník: XIX
Vydavateľ: Kristova Cirkev Bratov
Miestny zbor S.Mitrovica

**Zodpovedný
redaktor:** Ján Rybár

Webová stránka: www.slovopravdy.com
E-mail: redakcia@slovopravdy.com

Adresa redakcie: Janka Kráľa 4
(SRB / SK) 21470 Báčsky Petrovec
PAK 395416
Srbsko

Ján Šerfel
Hviezdoslavova 11
05935 Batizovce
Slovenská Republika

Tlačí:

OBSAH

2

KRISTOVA OSOBA

4

SEDEM ZBOROV

6

POSLEDNÉ VAROVANIE

7

PRVÁ OTÁZKA

8

BOŽÍ DOKONALÝ SLUŽOBNÍK

9

SVÄTÍ, KTORÍ TRPELI

12

HODNOTA ŽIVOTA

14

ANJELI

16

OTÁZKY MLADÝCH

18

VLASTNOSTI, KTORÉ NÁS UPEVNŮJÚ

22

ŽALM 84: VÝKLAD

27

ÚŽASNÁ MILOST'

28

DOBRÉ ZVESTI Z NEBA

„... V KTOROM AJ VY POČUJÚC SLOVO PRAVDY, EVANJELIUM SVOJHO SPASENIA“
Efežanom 1:13

Časopis vychádza každé tri mesiace a zasielame ho každému zdarma.

Všetky náklady na tlačenie a rozširovanie časopisu sú hradené z dobrovoľných príspevkov Božieho ľudu. Kresťanské zbory a jednotlivci, ktorým Pán položí na srdce, aby podporili túto prácu, môžu svoje príspevky zaslať na adresu redakcie.

KRISTOVA OSOBA

[19]

Jeho neporušiteľná bezúhonnosť [5]

David McAllister, Donegal, Írsko

Než prejdeme k inému predmetu, pozrieme sa na bezúhonnosť nášho Pána Ježiša Krista z iného uhla. Už sme sa zaoberali pozitívnou stránkou učenia o tomto predmete – teraz sa zamyslíme nad ním z negatívneho pohľadu, čiže uvidíme, aký by to malo dopad, ak by Pán Ježiš mohol zhrešiť. Je to dôležité, pretože sú úprimní ľudia, ktorí berú do úvahy aj odmietnutie Jeho bezúhonnosti. Môžeme iba konštatovať, že títo ľudia nevidia závažné následky takýchto myšlienok. Tento článok uvedie niekoľko z týchto vážnych dôsledkov.

AK BY PÁN JEŽIŠ MOHOL ZHREŠIŤ, TO BY ZNAMENALO, ŽE BOH SA MÔŽE MENIŤ.

Biblia učí, že Boh je nemenný. Napríklad: „Lebo ja Hospodin sa nemením“ (Mal. 3:6). Ak by Pán Ježiš mohol zhrešiť, potom je Boh schopný hriechu. A to by znamenalo, že Boh sa môže meniť, čo je v priamom rozpore so svedectvom Písma. Ďalej by to napríklad znamenalo, že nie je

všemocný (pretože ten, kto je schopný hrešiť, nemusí mať v každej chvíli úplnú vládu nad hriechom). A to je iba začiatok. Skrátka, popieranie Jeho bezúhonnosti je zároveň popieraním veľkých doktrín Písma o Božích atribútoch, ktoré sú jasne v Písme deklarované.

Biblia učí o Božej nadvláde nad celým vesmírom. Boh má veľký a slávny plán. „Všetko pôsobí podľa rady svojej vôle“ (Efež. 1:11). To vyvrcholí, keď Boh bude „všetko vo všetkom“ (1. Kor. 15:28). Nič tento veľký Boží plán nemôže prekaziť, ako učia mnohé časti Písma, napríklad Izaiáš 46:9-13. V strede tohto plánu je náš Pán Ježiš Kristus, Jeho osoba a Jeho dielo. Ak by bol mohol zhrešiť, potom by bol ohrozený Boží program pre celý vesmír. Je nemysliteľné, aby mal Boh zámer, ktorý by mohol zlyhať.

Ak túto myšlienku posunieme bližšie k nám samotným, spasenie duší závisí od dokonalosti Pána Ježiša. Ak by bol mohol zhrešiť, potom by tu bola reálna šanca, že Boh pošle Svojho Syna na tento svet, aby spasil ľudí,

avšak tento plán spasenia nevyjde, pretože by Pán Ježiš mohol kedykoľvek podľahnúť pokušeniu. Potom by sme sa dočkali scenára, kde by Boh zlyhal a my by sme zahynuli. Navyše – a je to priam odporná myšlienka – aj Kristus by musel zahynúť, pretože by sa tak stal hriešnikom a Jeho by nemohol spasit' nikto. Určite musíme všetci uznať, že takéto úvahy sú svätokrádežou. Avšak, ak by Pán Ježiš mohol zhrešiť, tieto nemysliteľné veci by mohli byť realitou.

Tí, ktorí hovoria, že Pán Ježiš nebol dokonalý, keď bol na zemi a že mohol v ktorejkoľvek chvíli zhrešiť, vlastne tvrdia, že je stále schopný hriechu. Koniec koncov, On je „ten istý včera, dnes a naveky“ (Žid. 13:8). Ak by bol mohol zhrešiť vtedy, čo by mu malo zabrániť hrešiť teraz, alebo hocikedy v budúcnosti? Odpoveď, že teraz nemôže zhrešiť, pretože je v nebi, kde niet pokušenia, je priamou urážkou Jeho svätého charakteru, pretože tvrdí, že je bez hriechu vďaka tomu, kde sa nachádza a nie vďaka tomu, kým On je. Navyše, ak by bola Jeho prítomnosť v nebi zárukou Jeho súčasnej bezhriešnosti, nie je to žiadnou útechou, keďže v nebi nebude po celý čas. Čítame si, že príde späť na zem (napr. Zach. 14:4 hovorí, že „Jeho nohy budú stáť ... na Olivovom vrchu“). Na zemi v tom čase bude stále prítomný hriech a hriešnici. Ak by bol mohol zhrešiť vtedy, keď zostúpil na hriešnu zem po prvý raz, potom by bol schopný zhrešiť, aj keď príde znova.

To by malo, ak sme úprimní, tiež dopad na naše spasenie. Ako sme už videli, ak nebol dokonale bezúhonný, potom tu bola možnosť, že skrze

Jeho hriech by plán spasenia nebol úspešný. Avšak dopad toho by bol ešte ničivejší, pretože ak by to bola pravda, potom by naše spasenie nebolo isté ani dnes. Áno, naše spasenie plynie z diela na kríži, ale, ako učí Nový Zákon (a obzvlášť v liste Židom), záruka tohto spasenia je bezhriešny, nemenný, večne živý Spasiteľ po Božej pravici. Ak môže zhrešiť, potom si nemôžeme byť istí večným životom, pretože život, ktorý sa dá stratiť, nie je večný. Je dosť zlé premýšľať spätne o tom, ako mohol Boží plán zlyhať. Avšak pomyslenie na to, že by plán spasenia mohol zlyhať ešte aj dnes, je desivé.

Všetky tieto myšlienky priamo odporujú jasnému učeniu Písma. Pán Ježiš nikdy nemohol zhrešiť – ani v minulosti, ani v prítomnosti, ani v budúcnosti. Je vylúčené, žeby Boží plán spasenia mohol zlyhať v minulosti, či v prítomnosti. Bezúhonnosť nášho požehnaného Pána a Spasiteľa, Ježiša Krista podopiera celý Boží zámer s nami, s týmto svetom a s celým vesmírom teraz a naveky. Nech je požehnané Jeho meno!

Napísať tento článok nebolo ľahké. Nepochybne to ani nebolo príjemné čítanie. Prinútilo nás uvažovať nad vecami, ktoré sú šokujúce, až rúhavé. Ale urobili sme to, napriek istej nechuti, len aby sme svätým objasnili, že Kristova dokonalá bezúhonnosť nie je zanedbateľná záležitosť a aby sme podčiarkli niektoré z katastrofálnych dôsledkov, ktoré plynú z popierania Kristovho charakteru. Odmietnime také myšlienky a stojme pevne v presvedčení o bezúhonnosti nášho Pána Ježiša Krista.

SEDEM ZBOROV

[2] Efez

Clark Logan

V prvom storočí bol Efez jedným z významných miest tej doby. Z obchodného hľadiska bol jeho veľký vnútrozemný prístav hlavným vstupom pre všetku námornú dopravu do rímskej provincie Malá Ázia. Po kultúrnej stránke, bol domovom úžasného chrámu bohyne Diany, ktorý bol považovaný za jeden z divov antického sveta. Amfiteáter, ktorý bol v meste, pojal až 25 000 divákov. Efez bol teda prosperujúce, ale modloslužobné mesto. Okrem historických záznamov máme aj veľa kľúčových biblických odkazov, ktoré vyobrazujú pozadie, na ktorom sa tu odohrávalo Božie dielo.

Skrze Božiu milosť a moc evanjelia bolo v Efeze mnoho životov zmenených. Lukáš v Skutkoch 18 a 19 graficky opisuje prvé dni postupu evanjelia v tomto meste - bolo tam veľa požehnaní, ale aj odporu, obzvlášť zo strany obchodníkov. Obchodníci prichádzali o zisky z predaja strieborných chrámov pre Dianu, keď noví veriaci verejne vyhlasovali svoje opustenie kultu a modloslužby. Niet pochyb, že veľa z nich pre svoju vieru v Krista trpelo. V Skutkoch 20 je zapísané posledné stretnutie, ktoré mal Pavel so staršími zboru v Efeze. Jeho dojemné slová zhrnuli jeho službu medzi nimi a jeho nádeje pre nich. Tiež ich upozorňoval na výzvy, ktoré prídu. Timoteus mal slúžiť

veriacim v Efeze a Pavel mu bude písať, aby ho povzbudil v situáciách, ktorým bude čeliť.

Vo svojom liste Efežanom, napísanom z väzenia, im Pavel písal o požehnaníach v Kristovi. Tiež vyvýšil Božiu lásku (Efež. 2:4), hodnotu Kristovej lásky (Efež. 5:2) a svedectvo lásky veriacich (Efež. 1:15). O generáciu neskôr dostal miestny zbor v Efeze ďalšie slová od Boha skrze list. Budeme teraz rozmýšľať o tomto poslednom liste.

KRISTOVA AUTORITA

Pán sa predstavuje dvojakým spôsobom: ako Ten, ktorý drží vo svojej ruke sedem hviezd a ako Ten, ktorý sa prechádza medzi siedmimi svietnikmi. Hviezdy sú opísané ako anjeli zborov, ktorým sú poslané listy (Zjav. 1:20). Predstavujú mužov, ktorí boli v každom zbore zodpovední starať sa a viesť stádo. Kristus je všemocný a vševedúci, aby podopieral a dohliadal na Svoj ľud v každej dobe.

HODNOTENIE OD KRISTA

Kristus má dokonalé poznanie o podmienkach v miestnom zbore. Jeho zraku nič neuniklo. Kladnou stránkou bolo, že pochválil ich odhodlanie v Božom diele. V službe boli neúnavní a trpezlivo znášali ťažkosti, ktoré ich postretli. Pracovali až do vyčerpania a nevzdali to. Boli opatrní voči nárokom a učeniu tých, ktorí sa vydávali, že sú apoštolmi a efezský zbor ich múdro odmietol. V súlade s myslou svojho Pána sa tiež ostro postavili proti tým, ktorí sú známi ako mikulášenci, ktorí sa vyznačovali zlými skutkami.

Avšak toto ich inak bezchybné hodnotenie bolo pokazené dôležitým nedostatkom, ktorý Pán nemohol prehliadnuť. Trpeli závažným problémom srdca, ktorý mohol diagnostikovať iba Pán (1. Sam. 16:7). Jednoznačne ho pomenoval: opustili svoju prvú lásku. Postupne, snád' nebadane sa veriaci stali ľahostajnými a svoju lásku voči Kristu nechali vychladnúť. Namiesto života v Jeho blízkosti, sa ich blízky vzťah s Ním vytratil. V takýchto okolnostiach bolo nebezpečenstvo, že budú žiť iba navonok z povinnosti, ale opomenú vnútornú motiváciu lásky. Riskovali aj, že sa stanú pyšnými a posudzovačnými, čo sa stáva často, keď veriaci prestanú pozeráť na Krista a sústredia sa na vlastnú mravnosť a na chyby ostatných. Kristus už nebol na prvom mieste. To bolo pre Pána Ježiša neprípustné.

KRISTOVA VÝZVA

Kristus ich vyzýva, aby si spomenuli, činili pokánie a vrátili sa k svojim prvým skutkom. Mali si uvedomiť, ako to bolo predtým. Pokánie v Písme zahŕňa zmenu mysle, ktorá má za dôsledok zmenu smerovania, nevyhnutne sa musíme vrátiť tam, kde sa veci začali kaziť. Prvé skutky boli motivované prvou láskou. Kristovo varovanie znelo stroho a nekompromisne a hovorilo o tom, ako vážne sa Pán pozeral na problém služby bez lásky. Padli a boli v nebezpečenstve, že stratia svoje právo byť svedectvom Jeho menu. Ak neučinia pokánie, Pán príde rýchlo a ich svedectvo odstráni.

Okrem varovania, apeluje na nich Pán aj sľubom pre tých, ktorí budú dobre počúvať Jeho volaniu a povstanú nad súčasné podmienky v zbore. Tí budú mať potešenie z večného života a požehnanie z obecnstva, budú mať účasť na „strome života“ v „raji Božom“ (Zjav. 22:2). Tieto slová nám pripomínajú záhradu Éden, kde boli dva dôležité stromy - strom poznania dobrého a zlého, a strom života. Adam a Eva padli do neposlušnosti, keď mali účasť na prvom strome a znamenalo to pre nich vylúčenie z účasti na druhom strome. Boli vyhnaní z raja a anjel s plamenným mečom strážil cestu späť. Hriech priniesol duchovnú aj telesnú smrť a obecnstvo s Bohom bolo prerušené.

APLIKÁCIA DO DNEŠNÝCH DNÍ

A čo naša prvá láska? Aj my sme sa od nej vzdialili? Boli sme v minulosti viac oddaní Pánovi, viac poslušní Jeho slovu a viac hotoví do Jeho služby? A čo stav nášho srdca? Sme spokojní s priemernosťou, uspokojíme sa s povrchnou nálepkou kresťanstva, ktorá nahradila našu lásku voči Kristovi? Ortodoxnosť v učení a zaneprázdnenosť v službe nie je dostatočné. Dokonca akákoľvek služba či veľkorysý skutok dobroty alebo odvahy je ničím, ak v ňom chýba láska (1. Kor. 13:3). Náš Pán je nemenný Kristus, rovnako hodný nášho oddania z celého srdca ako, keď sme Ho prvýkrát spoznali. Jeho láska Ho viedla, aby sa za nás vydal. Zasluguje si naše prvé, naše najlepšie, naše všetko.

► *Pokračovanie nabadúce*

Evanjelium v knihe Zjavenia: Posledné varovanie

David T. Zuidema

Často počujeme, že Boh stvoril všetko z ničoho. Pravdou však je, že všetko bolo stvorené Jeho Slovom a nad tým iba stojíme v úžase. Keď hviezdy padnú z oblohy a stvorenie bude zvinuté ako plášť, Božie Slovo ostane stále rovnaké. Nemôžeme k nemu nič pridať, ani nič vymazať. Posledné varovanie v Písme je pripomienkou veľkej tragédie, ktorá čaká na každého, kto sa postaví proti Božiemu Slovu. To posledné varovanie znie takto: „keby niekto pridal k tomu, na toho Bôh pridá rán, napísaných v tejto knihe; a keby niekto odňal zo slov knihy tohoto proroctva, tomu odníme Bôh jeho diel z knihy života a z toho svätého mesta a z toho, čo je napísané v tejto knihe.“ (Zjav. 22:18-19).

Božie slovo bolo dané vo večnosti v nebi dávno predtým, než bolo vytesané do kameňa alebo vytlačené (Žalm 119:89). Následky posledného varovania v Zjavení sú ozvenou z raja, keď niekto prvýkrát pozmenil Božie Slovo. Rovnako nás aj uvádza na konečné miesto prebývania tých, ktorí na Božie Slovo spoliehajú, Sväté mesto. Vyzýva nás tiež, aby sme zaujali miesto poslucháčov („kto čuje“), pretože viera je z počutia a počutie skrze Slovo Božie (Rim. 10:17).

Niektorí argumentujú, že toto varovanie v Zjavení 22:18-19 sa týka

iba tej samotnej knihy. Pritom názov knihy je „Zjavenie Ježiša Krista“. Jej obsah neopisuje iba osobu, ale aj koniec Jeho plánu. Ak zmeníme niečo v 65 predchádzajúcich knihách, zmeníme aj jej koniec. Ak by sme niečo pridali alebo odobrali obsahu, robíme to isté osobe, ktorá nám ho zjavila. Prečo by sme niečo odobrali od Človeka, ktorý vzal naše hriechy? A prečo by sme niečo pridávali k slovám, ktoré hovoria, že On urobil všetko, aby nás zachránil?

Posledné varovanie vyslovil Pán Ježiš Kristus, Slovo, ktoré sa stalo telom. Keďže On je Božou poslednou správou pre človeka, nie je prekvapivé, že v poslednom varovaní sám štyrikrát použil výraz „táto kniha“. Naše uistenie o našom spasení musí byť založené na „tejto knihe“, Biblii. Mnohí skončia kúsok predtým, než sú stopercentne presvedčení o svojom spasení, ale Písmo je stopercentne isté vo svojom obsahu, a tak môžeme byť aj my.

Keď Boh stvoril človeka, vdýchol do neho a dal mu život (1. Mojžišova 2). Keď Kristus zomrel za hriechy ľudí, vydýchol a dal nám večný život (Luk. 23). A keď nás Pán Boh chcel uistiť o tom a ešte o mnohom ďalšom, vdýchol Písma (2. Tim. 3:16). Božie Slovo je živé a životodarné pre tých, ktorí ho počujú a prijímajú jeho dobrú zvesť ako je. Pridať 23. kapitolu ku knihe Zjavenia, alebo 67. knihu do Biblie by bolo pridať naše slová, nie Božie. Ani vo večnosti sa správa tejto knihy nezmení. Prečo by sme ju menili teraz?

Autor zjavuje v Písme Sám seba, stáva sa časťou vlastného rozprávania. Pán vstúpil na stránky Svojej knihy, aby sme Ho mohli spoznať. Pán Ježiš

Kristus núka Svoju ponuku každému, kto by počul Jeho slová, vyzýva nás, aby sme vzali Boha za slovo. Ukrižovanie, vzkriesenie a Kristov návrat - a naše vlastné spasenie - sú všetky zaistené tým istým slovom, ktoré nás uistuje, že On nás miluje.

Evanjelium v 1. Mojžišovej:

Prvá otázka

Brian Kember

Možno ste už niekedy počuli niekoho povedať: „To naozaj povedal?“. Človek sa vtedy posmieva výroku niekoho iného a spochybňuje jeho logiku. Hlavným cieľom takého pohrdavého vyjadrenia je zmeniť náš postoj voči danému človekovi. Satan urobil to isté, keď sa Evy pýtal: „Či naozaj riekol Bôh: Nebudete jesť z niktoreho stromu rajského?“. Chcel zmeniť Evin postoj voči Bohu posmievaním sa tomu, čo Boh povedal. Jeho výsmech viedol Adama a Evu k tomu, aby s ním súhlasili, odstránili Božiu autoritu a nahradili ju svojou vlastnou. Aj dnes sa ľudstvo vysmieva Bohu a hovorí: „Naozaj Boh stvoril svet?“, alebo „Naozaj Boh napísal Bibliu?“. Bol satan v raji úspešný?

Aká by bola vaša reakcia voči niekomu, kto sa vám posmieva? Väčšina, ak nie všetci, by odpovedali nenávisťou alebo túžbou pomstiť sa. Ale nie tak Boh! Boh stále milosrdne miluje ľudský rod napriek tomu, že sa Mu vysmievajú a spochybňujú Jeho existenciu. Boh nás tak miloval, že určil plán na našu záchranu od hriechu, aby

nás priviedol bližšie k Sebe, aby sme Ho už viac nespochybňovali. Biblia hovorí: „Otec poslal Syna za Spasiteľa sveta.“ (1. Jána 4:14). Aká úžasná skutočnosť! Božou odpoveďou na naše spochybňovanie a výsmech je láska a poslanie Svojho Syna, aby nás zachránil. Pretože Boh je spravodlivý a milujúci, za hriech muselo byť zaplatené spravodlivým a milujúcim spôsobom. Ako sa to mohlo stať?

Jediným spôsobom bolo potrestať na kríži Svojho Syna, Ježiša, za naše hriechy. To zadostučinilo Božím spravodlivým požiadavkám na trest a bolo to vykonané v láske. Pánovi Ježišovi sa posmievali rímski vojaci, ktorí ho obliekli ako kráľa s trstinou a korunou z trnia. Klaňali sa pred Ním a smiali sa z toho, že sám Seba nazval kráľom. Výsmech pokračoval až na Golgotu, kde bol Boží Syn pribitý na kríž. Napriek výsmeškom a urážkam, Pán Ježiš povedal: „Otcé, odpusť im, lebo nevedia, čo robia!“ (Luk. 23:34). Nikdy sa neodplatil, namiesto toho ponúkal odpustenie, tak ako to robí aj dnes. Pán Ježiš ponúka odpustenie hriechov pre každého, kto v Neho uverí.

Keď Adam a Eva stáli pred stromom, rozhodli sa neposlúchnuť Boha a ich rozhodnutím prišiel na svet hriech a smrť. Kristus vzal na seba kríž, ktorý bol poznačený hriechom a obrátil ho na život. Otázku, ktorú by sme si mali bez akéhokoľvek posmechu klásť: „Skutočne Kristus zomrel za hriešnikov?“ Biblia to vysvetľuje najlepšie: „Ale Bôh tak dokazuje svoju lásku naproti nám, že keď sme my ešte boli hriešnikmi, Kristus zomrel za nás“ (Rim. 5:8).

BOŽÍ DOKONALÝ SLUŽOBNÍK

[3]

Kristus podľa Izaiáša [49]

Ian Gibson, Winnipeg, Kanada

Verš 4: Odhodlanie Služobníka

Niekedy je služba pre Boha veľmi ťažká a môžeme mať pocit zlyhania. Ale všimnime si odhodlanie, s akým hovorí dokonalý Boží Služobník: „Nadarmo som sa namáhal, daromne a márne som trávil svoju silu. No, isteže je môj súd u Hospodina a moja práca u môjho Boha.“ Pán Ježiš bol služobník, ktorý sa skutočne namáhal až do úplného vyčerpania a z ľudského pohľadu vynaložil všetky svoje sily. V evanjeliách máme zapísané ako vo svojej službe „bol unavený z cesty“ (Jána 4:6) a ako zaspal, keď sa plavil na lodi (Luk. 8:23). Skutočne pracoval do vyčerpania svojich fyzických síl a vynakladal všetky svoje sily. Rovnaké odhodlanie vidíme aj pri apoštolovi Pavlovi: „Ale ja veľmi rád vynaložím, i sám seba cele vynaložím za vaše duše“ (2. Kor. 12:15). Aj my máme slúžiť s rovnakou ochotou vynaložiť všetko pre Pána, pre Božie zhromaždenie a pre svätých Božích.

V tomto verši je však i smútok: „Nadarmo som sa namáhal, daromne a márne som trávil svoju silu.“ Vieme,

že Pán Ježiš vedel všetko, vedel, že bude zavrhnutý a vydaný na smrť. Nič ho nezastihlo nepripraveného a sklamaného. Napriek tomu cítil bolesť z toho, že bol zavrhnutý vlastným ľuďom a vlastnou telesnou rodinou. Je tu smútok z Nazareta, z mesta, kde vyrastal a kde ho ľudia chceli zhodiť z vrchu a z Kafarnaumu, kde nečinili pokánie, hoci videli toľko zázrakov. Je tu tiež smútok z odmietnutia v Jeruzaléme: „Ó, Jeruzalem, Jeruzalem,... koľko rás som chcel shromaždiť tvoje deti tak, ako sliepka svoje kurence pod svoje krídla! A nechceli ste!“ (Luk. 13:34). Tieto slová pátosu skutočne vyjadrujú pocity zavrhnutého Služobníka.

Nepochybne sa počas storočí veľa Božích služobníkov cítilo, že „sa namáhali nadarmo“ a že všetku svoju silu vynaložili „márne“. Týždeň čo týždeň pravidelných zhromaždení, veľa námahy vynaloženej na mimoriadnych zhromaždeniach, hodiny návštev a časom sa to všetko zdá nadarmo. Náš Pán, ten dokonalý Služobník, presne pozná takú situáciu, pretože aj On zažil zavrhnutie. Hoci mal starosť o tých, ktorí Ho zavrhli a žiaľil nad zástupmi,

ktoré sa otočili preč, nikdy nezúfal. Jasne vyjadril svoje odhodlanie, napriek zrejmej nedostatočnej odpovede od nich: „No, isteže je môj súd u Hospodina a moja práca u môjho Boha.“ Veľkým potešením pre každého Božieho služobníka je vedomie Božej suverenity: je to Jeho dielo a výsledky nezáležia od nás. Nechajme súd a hodnotenie nášho diela a jeho výsledky celkom na Neho.

To je presne to, čo urobil aj Pán Ježiš. Pán žiaľil nad mestami Korazim, Betsaida a Kafarnaum, že nečinili pokánie, keď videli Jeho mocné skutky, ale „odpovedal Ježiš a riekol: Ďakujem Ti, Otče, Pane neba i zeme, že si skryl tieto veci pred múdrymi a rozumnými

a zjavil si ich nemluvňatám, áno, Otče, lebo tak sa ti to ľúbilo.“ (Mat. 11:25,26). Tak to všetko oddal suverénnemu Bohu, aby vykonal, čo sa Mu bude líbiť. Tiež si o Ňom čítame: „ktorý, keď mu zlorečili, on nezlorečil; keď trpel, nehrozil, ale porúčal tomu, ktorý spravdливо súdi“ (1. Pet. 2:23).

V 1. Kor. 3:6 Pavel píše: „ja som sadil, Apollo zalieval“ - zodpovednosťou služobníkov je pracovať a slúžiť. Avšak „Bôh dal vzrast“ - suverénny Boží cieľ určuje výsledok. Zodpovednosť služobníka a Božia suverenita sú v dokonalej harmónii, a tak verne pracujme, neúnavne a s odhodlaním, spokojní nechať výsledok našej služby na Ňom samotnom.

SVÄTÍ, KTORÍ TRPELI

[2]

Dávid - Utrpenie pre hriech

Ryan Coleman

Vpredchádzajúcom článku sme uvažovali o mužovi, ktorý trpel, pretože konal správne veci. Jozef trpel od iných, lebo konal dobro a s veľkým žiaľom učil vlastných bratov spravdivosti. V tomto článku budeme uvažovať o bolesti, ktorú prežíval muž,

ktorý trpel za svoje vlastné hriechy. Dávid, zbožný vodca, veľmi trpel vo vedomí, že jeho skutky ubližujú jeho ľudu a nahnevali Hospodina, ktorého miloval. Ako spasení hriešnici sa aj my môžeme stotožniť s jeho skúsenosťou a nájsť v nej potešenie.

Opis scény

Sú najmenej dve udalosti v Dávidovom živote, ktoré ukazujú, že rovnako ako my, aj on mohol padnúť a zhrešiť. Prvá, zapísaná v 2. Sam. 11, je temná kapitola o Batšebe a Uriášovi. V nestráženú chvíľu bola Dávidova čistota poškvrnená. Izraelský a judský kráľ konal unáhľene a jeho pád zranil ženu, zabil odhodlaného bojovníka a bol nesmierne zlý pred Božím zrakom.

Žiadosť je strašidelná, sebazničujúca. Viedla Dávida k tomu, aby rozbil manželstvo a zákerne zaranžoval smrť muža, ktorý bol celkom poslušný a oddaný Bohu, aj kráľovstvu. Dávid sa snažil Uriáša obohrať a klamal veliteľovi svojej armády, aj svojmu Bohu, aby uspokojil svoju žiadosť po Batšebe.

Neskôr, keď bol už zrelým vodcom Božieho ľudu, prinieslo Dávidovo konanie utrpenie na celý národ Izraela. Keď skúmame Písmo, vidíme, že Boh dovolil satanovi, aby naplnil Dávidovo srdce pýchou. Napriek nesúhlasu svojich radcov, nariadil sčítanie ľudu, pravdepodobne preto, aby videl veľkosť svojho kráľovstva. Dávidova túžba byť veľkým priniesla smrť 70 000 nevinným ľuďom (2. Sam. 24, 1. Par. 21).

Realita utrpenia

Napriek životu vo vojne a ťažkostiach, Boh opísal Dávida ako muža podľa Svojho srdca (1. Sam. 3:14). Bojovník-žalmista si vylieva svoje srdce ohľadom Betšeby pred Bohom v Žalme 51. Po trpkom neúspechu sčítania, ho jeho srdce veľmi sužovalo. Plakal a bol plný bolesti, zlomený kráľ

prosí o dpustenie. „Zmiluj sa nado mnou, ó, Bože, podľa svojej milosti! Podľa množstva svojho milosrdenstva zahľad' moje prestúpenia. Dokonale ma umy od mojej nepravosti a očisti ma od môjho hriechu.“ (Žalm 51:3,4).

HRIECH, HOCI VYKONANÝ V SKRYTOSTI, MÁ TENDENCIU NABUBLAŤ AKO PRÍLIV.

Okrem Dávidovej vlastnej bolesti, zjavili Boží proroci, čo spôsobilo jeho konanie ostatným. Hriech, hoci vykonaný v skrytosti, má tendenciu nabublať ako príliv. Dávid zažil potopu. Batšeba, ako trasúca sa ovečka pred Dávidovou rozmarnou mocou, musí znášať hlboké duševné rany spôsobené jeho žiadosťou. Uriáš sa nevedomky prebija cez Dávidovu sieť klamstiev, aby padol pri múroch Rabby. Zomiera aj dieťa. Skrze hriech bola zničená celá rodina.

V 2. Sam. 24 uspokojilo sčítanie Dávida množstvom mužov schopných boja v jeho službách (v. 9). Ale keď sa prebral, tieto správy bili jeho srdce. Prorok Gád prišiel, aby Dávidovi oznámil, že jeho pýcha bude jeho kráľovstvo veľa stáť. Musí si vybrať cenu: roky hladu, mesiace vojen alebo dni moru. Kráľ' zasiahnutý smútkom padol do Božej ruky a povedal, nech On vyberie trest. 70 000 ľudí z Božieho ľudu zomrelo chorobou. Milovaní, či môžeme zrátať bolesť, ktorú spôsobil jeden hriech?

Odpoved' trpiaceho

Keď nad tým premýšľame, možno sa čudujeme, ako sa Dávid z

tohto vôbec dostal. Alebo si možno myslíme, že vzhľadom na zármutok, ktorý spôsobil, či sa vôbec mal z toho dostať. Ale nezabúdajme, že náš Boh je milostivý a odpúšťajúci. Napokon v mieri a obhliadajúc sa späť na svoj život kajúci kráľ spieval: „tvoja blahosklonnosť ma zveličuje“ (2. Sam. 2:36, Žalm 18:35).

Pozrime sa pozorne a uvidíme nežnú Božiu ruku, ktorá chce pre Svojho služobníka to najlepšie aj v týchto hrozných chvíľach. Dvorania v Jeruzaleme nemohli Dávida pozdvihnúť zo smútku, keď Batšebino dieťa trpelo. Keď dieťa zomrelo, Dávid sa umyl a klaňal sa Hospodinovi s novým duchom. „Ja pojdem za ním, ale ono sa nevráti ku mne.“ (2. Sam. 12:23). Sklonený pred Bohom, Dávid veril, že trápenie sa skončí v Boží čas a dieťa pôjde k svojmu Stvoriteľovi. Dokonca sa z tohto zármutku narodil jeho syn Šalamún.

Ťažko si čo i len predstavujem takú strašnú ranu, že i Všemohúci Boh povedal: „Už je dosť.“ Dávid videl, ako anjel zhubca vrátil svoj meč do pošvy a spustil svoju ruku. Ako odpoveď na to, Dávid sa klaňal pred Hospodinom - bola to chvála zaplatená vysokou cenou. Boh s ním jednal nežne a on bol zbavený dlhu milostivou Božou rukou.

Výsledok boja

Pre Golgotu a nehľadiac na minulosť, kedykoľvek sa veriace a

ponížené srdce skláňa pred Bohom v pokání, Boh mu odpúšťa. Znova a znova, nežná Božia ruka dvíhala Dávida z jeho zármutku a odníkala od neho jeho trápenie. Odpočinok je zaistený, milý veriaci, každý, kto trpí pod hanbou a bolesťou hriechu, môže nájsť potešenie v slovách tohto muža, ktorý bol tak blízky Božiemu srdcu: „Nebude večne žehrať ani nebude na veky držať hnev. Nerobí nám podľa našich hriechov ani nám neodpláca podľa našich neprávostí. Lebo jako sú vysoko nebesia nad zemou, tak veľká je jeho milosť nad tými, ktorí sa ho boja. Ako je ďaleko východ od západu, tak ďaleko vzdialil od nás naše prestúpenia.“ (Žalm 103:9-12).

Keď je človeku naozaj z celého srdca odpustené, zmení ho to. Koho nepozastavili slová apoštola Pavla: „a to ste boli niektorí“ (1. Kor. 6:11)? Pre ospravedlnených hriešnikov funguje jedna vec - musíme odhodiť seba samých a klaňať sa nášmu Bohu. Dávid priniesol zápalné obete a pokojné obete tam, kde práve bol, na humne Ornánovom. Jeho hriech bol odpustený, chrám mohol počkať!

MILÝ VERIACI, KEĎ TI BOLO
ODPUSTENÉ, NENECHAJ SA
POŽIERAŤ HANBOU A VINOU.

PRE GOLGOTU KEDYKOĽVEK SA
VERIACE A PONÍŽENÉ SRDCE
SKLÁŇA PRED BOHOM V POKÁNI,
BOH MU ODPÚŠŤA.

Milý veriaci, keď Ti bolo odpustené, nenechaj sa požierať hanbou a vinou. Tvoje hriechy sú odpustené! Pozri hore, pomysli na svoje vykúpenie a oslavuj Pána Ježiša práve tam, kde si, vzdávaj vďaku za milosť a dobrotu Jeho nežnej ruky!

Keď si slová odporujú

[2] Hodnota života

A. J. Higgins

Prenátny test Jane a Bobovi odhalil, že ich dieťa bude mať Trisomy 21, teda Downov syndróm. Aby dieťa ušetrili celoživotných „problémov“, rozhodli sa pre interrupciu. Charlesov otec trpí Alzheimerovou chorobou a žije v zariadení, kde sa o neho starajú. Náklady na toto zariadenie však stáli už všetky otcove úspory. Čoskoro bude potrebné predať dom, aby mohli jeho pobyt ďalej financovať. Charles dúfal, že po otcovej smrti zdedí túto malú nehnuteľnosť. Z dôvodu, že takýto život nie je pre otca radostný a zmysluplný, rozhodol sa kontaktovať jeho lekára ohľadom eutanázie. Stará mama už viac nemôže robiť veľa vecí, ktoré robila kedysi. Jej verným spoločníkom sa stalo hojdacie kreslo. Je teraz menejcennou osobou, ako bola za svojich aktívnych dní?

Ako meriame hodnotu života? Ak je zdrojom života výhradne Životodarca, náš Pán Ježiš Kristus, život má teda význam. Ak sú zdrojom života nevedomé, nepriame evolučné sily, potom dospejeme k inému záveru.

Je hodnota určená prínosom pre spoločnosť? Je spojená s obdarovaním? Je spojená s mojím vzhľadom, mojimi vedomosťami alebo mojím osobným cenením si skúseností? Určite, to čím prispievame do našich rodín,

zhromaždení a do spoločnosti celkovo nám dáva predstavu o hodnote a pridáva dôležitosť nášmu životu. Ale stáva sa samotný život hodnotným alebo bezcenným tým, čo vieme alebo nevieme robiť? A zruinuje koniec mojich schopností prispievať nejakým spôsobom, koniec môjho cenenia si života a istým spôsobom i hodnotu môjho života?

Je hodnota života určená našim subjektívnym hodnotením? V antickom Grécku dávali novorodenička, ktoré neboli z nejakých príčin žiadané svojimi rodičmi, do košíka a odniesli ich do hôr, kde ich zožrali zvery. V nedávnych dekádach bolo vraždenie detí po narodení praktizované v niektorých kultúrach a krajinách, kde zákony povoľovali iba jednodetné rodiny. Alebo boli uprednostňovaní chlapci pred dievčatami. A čo tie milióny detí zabitých interrupciami v súčasnej dobe?

Veľa udalostí a faktorov nás priviedlo do tejto krízy určovania hodnoty ľudského života. Hoci to nezačalo vtedy, príbeh Karen Ann Quinlanovej, ktorý sa tiahol od roku 1976 až do jej smrti v roku 1985, vzbudil v Spojených štátoch celoštátny záujem ohľadom umelého udržiavania pri živote. Malo to súvis s rýchlo sa vyvíjajúcimi technológiami, ktoré umožnili predĺžiť život, v niektorých prípadoch, udržiavať človeka vo vegetatívnom stave. Medicínske technológie tiež umožnili diagnostikovať mnohé vady u detí už počas tehotenstva, s ktorými niektorí rodičia nechceli mať do činenia. Ďalšími skutočnosťami, ktoré prispeli k súčasnej situácii, sú rastúce náklady

na zdravotnú starostlivosť, obzvlášť na konci života, a odklon od viery v spoločnosti.

Pohľad na hodnotu ľudského života môžeme získať z prikázania, ktoré vyriekol Boh po potope: „Kto vyleje krv človeka, toho krv bude vyliata človekom, lebo na obraz Boží učinil Bôh človeka.“ (1. Moj. 9:6). Sú tu zdôraznené dva fakty, ktoré hovoria o hodnote, akú kladie Boh na ľudský život: človek bol stvorený Bohom a človek bol stvorený na Boží obraz. Hoci hriech do značnej miery poškodil obraz, ktorý nesieme o Bohu, tento Boží výrok bol vypovedaný po páde človeka, čo znamená, že ani príchod hriechu na svet celkom neodstránil ten obraz a neznížil hodnotu ľudského života v Božích očiach.

V epištole Kološanom nás apoštol Pavel medzi úchvatným opisom veľkosti Pána Ježiša Krista upomína, že On nie je iba zdrojom všetkého, ale všetko, čo bolo utvorené, bolo utvorené pre Neho (Kol. 1:16-17). Každá ľudská bytosť, či už je obmedzená vrozenými vadami alebo doživotným postihnutím, bola stvorená na Jeho slávu. Nieкто by mohol namietat', ako môžu v takom stave prinášat' slávu, ale pohľad, ktorý Pavel prezentuje v Kološanom 1, je večný pohľad. V ten deň každé stvorenie na nebi a na zemi pripíše Baránkovi slávu a dobrorečenie (Zjav. 5:13). Je potrebné zdôrazniť aj ďalšiu pravdu: naša odpoveď voči tým, ktorí sú postihnutí, mentálne chorí a hendikepovaní na zbytok svojho života, voči našim blízkym, ktorí sú starí a slabí, odhalí aj našu predstavu o hodnote života. Nech táto hodnota odráža hodnotu Darcu života.

A nech vyjadrením nášho cenenia si života skrze postoj k ostatným odzrkadľujeme niečo z Božieho charakteru, z Jeho nepodmienečnej a jednosmernej lásky.

Je niečo viac dojemné ako manžel, ktorý po 60 rokoch manželstva sedí vedľa svojej manželky, ktorá trpí Alzheimerovou chorobou, drží ju za ruku a hovorí jej, ako veľmi ju miluje? On to robí aj napriek tomu, že ona ho už prestáva spoznávať a opätovať jeho lásku. A čo matka, ktorá sa denne stará o svoje postihnuté dieťa, ktoré má obmedzené schopnosti oceniť to a opätovať jej lásku? To sú tie najčistejšie a najopravdovejšie prejavy lásky, aké si možno predstaviť.

Hodnotu života nemožno určiť našimi subjektívnymi štandardami obdarovania, krásy alebo úspechov. Hodnota každého ľudského života je zakorenená v samotnom zdroji života a v jeho jedinom cieľi, ktorým je priniesť slávu Darcovi života. Tieto slová môžu byť malým potešením pre tých, ktorí nesú bremeno starostlivosti o chorých a starých. Možno v nich nájdú chýbajúce odpovede aj tí, ktorí svoj život venovali starostlivosti o telesne alebo duševne choré dieťa. Prorok Habakuk podobne zápasil s veľkou otázkou etiky a spravodlivosti. Nakoniec bol konfrontovaný (ale aj upokojený) skutočnosťou, že zatiaľčo jeho predstava o Bohu nezapadala do okolností, ktorým čelil, „ale Hospodin je v chráme svojej svätosti. Mlč pred jeho tvárou, celá zem!“ (Hab. 2:20). Tým nie je povedané, že je nesprávne pýtať sa „Prečo?“, ale znamená to, že konečnou odpoveďou je sám Pán.

► *Pokračovanie nabadúce*

ANJELI

[8] Pád – 1. Mojžišova 3

William M. Banks, Škótsko

VYRIEKNU Tie SÚDU

(v. 14-19)

Postupnosť a prísnosť súdu je v každom prípade dôležitá. Začína od hada. Boh začína od zdroja. Hád bol zlorečený dvojnásobne, vo v. 14 vzťahom k jeho postaveniu: „na svojom bruchu sa budeš plaziť“ (nižšie už klesnúť nemohol) a vzťahom k jeho potrave: „... a budeš žrať prach po všetky dni svojho života“. Aký to rozdiel oproti žiariacemu serafínovi! Taktiež má byť v dvojakom nepriateľstve, v. 15 so ženou a s jej semenom (nie jeho semenom!). Priamo na prahu Písem je výrok o jedinečnom narodení, ale tiež o zničujúcom víťazstve semena ženy.

KONEČNÁ PORÁŽKA SATANA JE
VYRIEKNU TÁ A JE ISTÁ.

Konečná porážka satana je vyrieknutá a je istá, a Kristovo víťazstvo potvrdené a zaistené. Satanova hlava bude rozdrtená Kristovou päťou. Je to

proroctvo o Golgote, prvé predstavenie zvesti evanjelia, ďalšie detaily sú uvedené napríklad v Kol. 2:14-15 a Žid. 2:14.

Voči žene samotnej nie je vyrieknuté žiadne zlorečenie. Dvojaký súd sa v tomto prípade týka zármutku v tehotenstve a pri pôrode (v. 16a) a jej podriadenosti mužovi (v. 16b): „... on bude panovať nad tebou.“

Dôvodom Božieho súdu nad mužom je jeho trojaké zlyhanie (v. 17a): počúvol na hlas svojej ženy (malo to byť opačne), jedol zo stromu a neposlúchol Božie prikázanie“. To malo štyri následky. Po prvé, bola pre neho zlorečená zem (v. 17b). Pád nepoznačil iba ľudstvo, ale tiež živú a neživú prírodu. Dôsledky toho sú viditeľné aj dnes, keď stvorenie vzdychá (Rim. 8:20-22) a čaká na vytrhnutie tiel veriacich a svoj zánik (Žid. 1:10-12).

Navyše Adam bude prežívať zármutok (v. 17c), sprievodný jav hriechu. Tretím dôsledkom budú ťažkosti s kultiváciou pôdy (v. 18 a 19a), trnie, bodľač a pot budú jeho stálymi a nevyhnutými sprievodnými

znakmi. Keď Adam premýšľal nad krásou rajsých podmienok, musel si uvedomiť hroznú chybu neposlušnosti voči Božiemu príkazu. Všetko bolo nedotknuté a dokonalé, ale teraz mu už stvorenie, nad ktorým dostal neobmedzenú kontrolu a vládu, nebude podriadené. Jedným z dôvodov satanovho pádu, o ktorom sme hovorili v jednom z predchádzajúcich článkov, mohla byť aj túžba mať vládu nad stvorením, ktorá bola daná Adamovi. Ak by sa mu podarilo zvrhnúť Adama zo špice, mohla byť vláda daná jemu. Dnes vieme, že to tak je, satan je „boh tohto sveta“ (2. Kor. 4:4). Je možné, že to je potvrdením úvah, že satan padol až po stvorení človeka, ktorému bola daná vláda opísaná v Žalme 8:4-8. To, čo bolo stratené v Adamovi, bude jedného dňa znovu nastolené v Kristovi a verejne zjavené v tisícročnej vláde Pána Ježiša (Žid. 2:5-9).

VO CHVÍLI, KEĎ ADAM ZHREŠIL,
STAL SA ZOMIERAJÚCIM
ČLOVEKOM!

Istota smrti (v. 19b) je štvrtým výsledkom mužovho hriechu: „pretože si prach a do prachu sa navrátiš.“ Vo chvíli, keď Adam zhrešil, stal sa zomierajúcim človekom!

BOŽIE ZAOPATRENIE PADLÉHO ČLOVEKA V SPASENÍ A OCHRANE

(v. 20-24)

Adam si vierou privlastnil (v. 20) Božie zaslúbenie o Spasiteľovi, ktorý

príde (v. 15). Veril, že tento Spasiteľ príde skrze semeno ženy, a tak nazval svoju ženu Eva, čo znamená živá. Toto ubezpečenie svedčí o tom, že neexistovala žiadna predadamská rasa, Eva je matkou všetkých živých!

Ustanovenie Božie (v. 21) - uspokojiť potrebu padlých ľudí - je založené na obeti. Je to prvotná zmienka o nevyhnutnosti a dôležitosti Kristovej smrti. Figové lístie nestačilo. Ak sa má obnoviť spoločenstvo s Bohom, je nevyhnutná obeť. Opäť si všimnime, že to bol Boh, kto prevzal iniciatívu. Bola to praktická lekcija, ktorú musia nasledovať aj budúce generácie, prístup k Bohu je možný iba na základe obeti.

BOLO BY TRAGÉDIU ŽIŤ VEČNE
AKO HRIEŠNICI.

Božia ochrana (ochrana Jeho božstva) (v. 22-24): človek bol milostivo ochránený od stromu života (v. 22). Bolo by tragédiou žiť večne ako hriešnici. Naopak, akým požehnaním to bude pre vykúpené ľudstvo ochutnať z ovocia tohto stromu v budúcnosti! (Zjav. 2:7, 21:1,5 a 22:1-2) Človek bol vyhnaný zo záhrady Éden, aby obrábal zem (v. 23). Možno nechceli odísť, pretože si čítame, že Boh ich vyhnal. Zostala záhrada po páde človeka v nedotknutej kráse? Pri obrábaní pôdy Adam určite spozná následky hriechu. Záhrada bola strážená cherubínmi (spojenými s trónom, svätosťou a súdom) a plamenným mečom (v. 24). Už nebolo prístupu k stromu života!

APLIKÁCIA 1. MOJŽIŠOVEJ 3 V NOVOM ZÁKONE

Význam historických udalostí popísaných v 1. Mojžišovej 3 pre učenie Nového Zákona je veľmi značný. Uvediem iba stručný náčrt. Sám Pán hovorí o dôležitosti tejto kapitoly (napr. v Jána 8) a je na nej založená celá škála učenia Nového Zákona. Učenie o všeobecnej vláde hriechu v smrti nad svetom po páde a vláde milosti cieľom večného života skrze Pána Ježiša, ktoré bolo dané apoštolovi Pavlovi v Rimanom 5, učenie o hlave a podriadenosti vo vzťahoch medzi mužmi a ženami v 1. Kor. 11, požiadavka na mlčanie sestier v zhromaždeniach Pánových v 1. Kor. 14 a 1. Tim. 2. V ruhom z týchto textov je uvedený práve prvý pád ženy ako dôvod tohto poriadku v zhromaždeniach (ako aj to, že bol najprv stvorený muž). Vzťah manžela a manželky podľa Efež. 5 je tiež založený na tejto kapitole (viď v. 22 a 23).

FUNGOVANIE MIESTNEHO ZBORU
NIE JE ZALOŽENÉ NA MIESTNEJ
KULTÚRE.

Novozákonný význam pre učenie o miestnom zhromaždení by sa samozrejme mohol značne rozšíriť. Je však jasné, že fungovanie miestneho zboru nie je založené na miestnej kultúre, ako to niektorí dnes tvrdia, ale na inšpirovanej a neomylnnej Božej pravde a jej trvalej a nemennej autorite.

Okrem toho, v 1. Mojžišovej, tretej kapitole vidíme v zárodkoch aj

základné pravdy o spasení. Požiadavka na človeka inej podstaty, „semeno ženy“, nepriateľstvo a duchovný boj počas nadchádzajúcich vekov, ako príprava ku Golgote, ktorá povedie k zničujúcemu rozdrteniu satanovej hlavy a jedinečnému víťazstvu Krista, skutočnosť Božej suverenity vo vykúpení, ktorá umožní obnovené spoločenstvo s Bohom odcudzenému hriešnikovi, i určenie, že obeť je nevyhnutnou podstatou prístupu k Bohu. Veľkolepá nádej, že človek nakoniec okúsi zo stromu života, je viditeľná v jeho jedinečnej ochrane cherubínmi. Dovtedy je spoločenstvo medzi Stvoriteľom a Jeho stvorením možné vďaka Jeho láske, ktorá má v zálohe neporovnateľné požehnanie pre vykúpené ľudstvo. Ó, aká to je kapitola!

► *Koniec*

Otázky mladých

Alan Summers, Škótsko

Má sa veriaci angažovať v politike?

Toto je téma, ktorá veriacich rozdeľuje. Niektorí veria, že veriaci by sa mal v politike angažovať, aby sa kresťanský pohľad na svet a kresťanské morálne zásady uplatnili pri tvorbe legislatívy. Iní veria, že veriaci by sa do politiky nemali angažovať, pretože cieľ kresťanstva nie je politický. Myslia si, že keďže veriaci nebudú nikdy riadiť väčšinu, nie je žiaden význam snažiť

sa ovplyvňovať proces, ktorý nemôže byť nikdy v súlade s kresťanskými hodnotami. Kto má teda pravdu?

V dobách Nového Zákona bola moc väčšinou v rukách kráľov, ktorých postavenie bolo založené na dedičstve alebo vojenskej sile. V Ríme síce bol Senát a v Izraeli Sanhedrin, ale parlament volený občanmi krajiny bol úplne neznámy pojem. Hoci nachádzame v Písme odseky, ktoré hovoria o vzťahu veriaceho k „vrchnostiam, ktoré sú“ (Rim. 13:1), nenájdeme v ňom pokyny, ktoré hovoria priamo ohľadom politických štruktúr v 21. storočí.

Avšak všimnime si, že Pán Ježiš sa nikdy nesnažil konfrontovať vojenskú alebo civilnú vládu v čase, keď bol na zemi. Svoje pôsobenie obmedzil iba na hlásanie duchovného obnovenia. Rovnako ani Pavel nehľadal možnosti vybudovať inštitúcie, ktoré by stáli proti svetskej moci. Namiesto toho hlásal evanjelium a usiloval sa podporovať veriacich duchovným a pastierskym spôsobom. Je pravda, že ich duchovné poslanstvo ich priviedlo do sporov s autoritami a že sa neváhali brániť ani pred kráľmi a úradníkmi, ale ani Pán Ježiš, ani apoštoli sa nesnažili sformovať hnutie, ktoré by malo stáť proti alebo sa angažovať vo svetskej moci.

Príklad Pána Ježiša a Pavla mocne hovoria, že kresťan sa nemá v politike angažovať. Veriaci človek má iné priority.

Je tu tiež pragmatický dôvod. Kresťania, ktorí založili kresťanské politické strany, nikdy nezískali u voličov väčšiu popularitu. Vo svete, ktorý nenávidí Krista a opovrhuje kresťanskými hodnotami, je málo pravdepodobné, že by sa kresťanstvo stalo natoľko atraktívne, aby mohlo vládnuť. Prečo márne čakať čas a financie na zbytočnú vec? Mnoho kresťanov, ktorí chcú byť zvolení do politických úradov a angažovať sa v politike, veria tomu, čo sa nazýva „teológia kráľovstva“. Nerozlišujú medzi duchovným a svetským. Vidia Cirkev ako pokračovateľku Izraela a aplikujú starozákonne texty, ktoré hovoria o občiansko-právnych záležitostiach do súčasnosti. Veria, že evanjelium zvíťazí a keď sa tak stane, Kristus príde znova. Biblia však učí, že tento svet je určený k záhube a že predtým, ako príde Kristus znovuobnoviť svoje kráľovstvo, bude vládnuť Antikrist. Svet nemôžeme zmeniť. Jeho osud je určený. Našou jedinou správou pre tento svet je evanjelium.

NAŠOU JEDINOU SPRÁVOU PRE
TENTO SVET JE EVANJELIUM.

To však neznamená, že si nemáme stáť za tým, čomu veríme. Máme povinnosť byť „solou“ (Mat. 5:13) a „svetlom“ (Fil. 2:15). Avšak medzi tým a zapájaním sa do politiky je potrebné urobiť hrubú čiaru. Nemyslím si, že by sa mal veriaci zapájať do politiky alebo voliť strany, ktorých zásady sú v rozpore s Božím Slovom.

► Pokračovanie nabadúce

VERIACI ČLOVEK MÁ INÉ
PRIORITY.

VLASTNOSTI, KTORÉ NÁS UPEVNĚJÚ

[1] Boh je jeden

Stephen Harper

„Počuj, Izraelu, Hospodin, náš Bôh, je jeden Hospodin.“

Týmito nekompromisnými slovami začína Šéma – židovské vyznanie viery a úvod k prikázaniam, ktoré Hospodin dal svojmu ľudu, keď stáli na prahu zaslúbenej zeme (5. Moj. 6:4). Mal to byť základný kameň ich viery a ich neustály sprievodca doma aj vonku. Stálym pripomínaním tejto pravdy chcel Hospodin zaistiť pevnosť náklonnosti svojho ľudu k sebe, aby im tým mohol zaručiť požehnanie vo všetkom, čo prežívali – doma aj vonku.

Moc a načasovanie tohto vyznania sú veľmi významné. Po prvé, hoci púšť bola pre novo-vzniknutý ľud Izrael fyzicky veľmi strohá (a prežili na nej iba zázračnou Hospodinovou starostlivosťou o jedlo aj vodu), bolo to pomerne neškodné duchovné prostredie. Tak, ako ich ohnivý a oblakový stĺp chránil pred prírodnými živlami, tak isto ich samota ich tábora v pustine a zvláštna Božia prítomnosť oddeľovala od temnoty Egypta a strážila ich od ohňa

modlárstva Kanaánu, do ktorého mali vojsť.

Po druhé, hoci zakúsili Božiu predivnú záchranu z Egyptského otroctva, predošlé pokolenie sa v strachu obrátilo späť v Kádeš-Barnei (5. Moj. 9:23). Keď počuli správu vyzvedačov o nepreniknuteľných pevnostiach a mocných nepriateľoch, začali pochybovať o Božej schopnosti dať im víťazstvo. Ich vierolomní otcovia si ľahostajne žiadali i dostali smrť na púšti (4. Moj. 14:2), ale teraz sa museli deti stretnúť s nepriateľom.

Toto nás uvádza do prvého významu, v ktorom hovoríme, že Boh je jeden – číselne. Nie je veľa Bohov. Hoci je známy mnohými požehnanými menami, je iba jeden pravý Boh. Toto tvrdenie nás uisťuje o Božej jedinečnosti. On je sám – nie je Mu rovného. „Ja som Hospodin, a niet viacej nikoho; neni Boha krome mňa“ (Iza. 45:5). A netoleruje žiadnych súperov: „Nebudeš mať iných bohov predo mnou“ (2. Moj. 20:3).

Vo svete, v ktorom rastie pluralizmus a nepriateľstvo, pevné

presvedčenie o jedinom pravom Bohu upevní našu lásku a tiež nás povzbudí v našom úsilí. Jeho jedinečnosť vyžaduje, aby v našom srdci nebol nikto a nič iné pred Ním. A pevné vedomie, že okrem Hospodina niet iného Boha, nám dá silu a odvahu aj pred nepriateľmi. „A tak, moji milovaní bratia, buďte pevní, nepohnutelní, rozhojňujúci sa vždycky v diele Pánovom vediac, že vaša práca nie je márna v Pánovi“ (1. Kor. 15:58).

V Novom Zákone dôležitosť Šéma vyslovuje aj Pán Ježiš, pretože keď prišli farizeji, aby Ho pokúšali s otázkou, ktoré je najväčšie z prikázaní, Pán odpovedá citovaním slov, ktoré v 5. Moj. 6 nasledujú: „Milovať budeš Pána, svojeho Boha, celým svojím srdcom, celou svojou dušou a celou svojou myslou! To je to veľké a prvé prikázanie“ (Mat. 22:37-38). Navyše, tu neprestal, ale pokračuje: „A druhé, tomu podobné je: Milovať budeš svojho blížneho jako samého seba! Na týchto dvoch prikázaniach visí celý zákon i proroci“ (v. 39-40).

Toto zdatné zaobchádzanie so zákonom skvelo uvádza do ďalšieho významu, v ktorom hovoríme o Božej jedinečnosti. Pán Ježiš ukázal, že výroku, že Boh je jeden, musíme rozumieť aj kvalitatívne. To znamená, že nás uistuje aj o úplnej nedeliteľnosti Boha a popisuje dokonalú, harmonickú jednotu všetkých Jeho osôb a skutkov. Dôsledkom je, že by bolo proti zákonu tvrdiť, že milujem Boha podľa Šéma, a zároveň v srdci nosiť nepriateľské myšlienky voči môjmu blížnemu. Keď Pán zdôrazňuje, že nie je len jedno „veľké“ prikázanie, ale iba „prvé“ z ich radu – časť celku – tým aj hovorí, že

zákon je jeden, pretože Zákonodarca je jeden.

Táto dokonalá jednota je ešte úžasnejšia, keď uvažujeme nad biblickým zjavením, že Boh jestvuje v troch osobách, ktoré harmonicky tvoria jeden Celok. Títo traja sú jedno vo svojej večnej podstate, význame, vôli a cieľi, avšak jasne rozlíšení v osobe a diele. Táto pravda jasne vyplýva z Písma, hoci nie je priamo

BOH JESTVUJE V TROCH
OSOBÁCH. JE TO PRAVDA, KTORÚ
MUSÍME PRIJAŤ SVOJOU VIEROU,
RADOVAŤ SA Z NEJ A STAVAŤ NA
NEJ.

vysvetlená. Je to pravda, ktorú musíme prijať svojou vierou, radovať sa z nej a stavať na nej. Musíme sa však vyvarovať pokusov vysvetľovať alebo ilustrovať tajomstvo Božej trojice – Otca, Syna a Svätého Ducha – keďže všetky ľudské vysvetlenia sú nedostatočné a často vedú k myslom.

Na jednom konci spektra týchto chýb sú tí, ako napríklad „jednotne letniční“ a iní, ktorí prijímajú rôzne variácie starovekého bludu „sabellianizmu“ – že Boh je jedna osoba, ktorá sa ale zjavuje v rôznych podobách. Vyvarujme sa tohto prirovnania k „ľadu, vode a pare“! Na druhom konci spektra sú tí, ktorí veria v troch (alebo v prípade mormonov aj viacerých) samostatných Bohov. Vyvarujme sa prirovnania k vajcu – „škrupine, bielku a žĺtku“! Moslimovia, ktorí neprijímajú učenie o trojici, obviňujú kresťanov z tri-teizmu –

viery v troch Bohov, namiesto jedného. Niekde medzitým sú verzie moderných dní, ako napríklad takzvaní „Jehovovi svedkovia“, ktorí učia blud, že Kristus je nižšie stvorené božstvo.

Avšak, ako Pán Ježiš potvrdil, pravda o Božej jedinečnosti nie je len nevyčerpatelne závažná, ale aj veľmi praktická. Tak, ako sú tri Božie osoby dokonale jednotné vo svätej vôli a cieli, tak aj my máme byť jedno s Ním. Tak, ako Boh nejestvuje v rozdelených častiach, nie je tu ani miesto pre pokrytectvo v živote veriaceho. Naše vzájomné vzťahy musia byť charakterizované pokornou, milujúcou myslou Krista, ak má byť naše vyznanie lásky k Bohu viac, než

len prázdne, pokrytecké slovo.

Nakoniec, v predvečer svojho ukrižovania sa Pán Ježiš modlil za svojich učeníkov: „...aby boli všetci jedno, jako si ty, Otče, vo mne a ja v tebe, aby aj oni boli v nás jedno, aby svet uveril, že si ma ty poslal... aby boli jedno, jako sme my jedno, ja v nich a ty vo mne, aby boli dokonalí v jedno, aby svet vedel, že si ma ty poslal, a že si ich miloval ako si mňa miloval“ (Jána 17:21-23). V skutočnosti je vzájomná láska v tele Kristovom jasným dôkazom našej jednoty s Kristom a Jeho tvrdením, že je jedno s Otcom, ktorý Ho poslal.

Dokazujme to svojím životom!

[2] Boh je sebestačný

Steve Brand

„Na počiatku Boh“ (1.Moj. 1:1)

Hneď v prvom verši Biblie sme konfrontovaní s Božou sebestačnosťou. Sebestačnosť je ťažko pochopiteľný koncept vo svete, kde nie je nič sebestačné. Všetko, čo vidíme, má zdroj, príčinu, miesto a čas, kde začalo. Všetko má svoj začiatok, okrem Boha.

Už malé deti rozumejú a očakávajú dôsledky. Som mladý otec, a tak často počúvam otázky ako: „Oci, odkiaľ prišlo slnko?“ Nakoniec dospejeme k nevyhnutnej otázke: „A odkiaľ prišiel Boh?“ Malá detská tvárička pozerá úprimne na mňa a čaká odpoveď. „Boh nepochádza odnikiaľ. On vždy bol.“ Nasleduje krátka pauza, keďže moja odpoveď sa stretla s nemým úžasom. Dokonca aj jasné a silné Slnko má svoj

zdroj, ale Boh bol odvždy? Chvíľu nad tým premýšľa a odbehne v detskom úžase. Nemáme žiadnu kategóriu pre Nieкого, kto nemá začiatok, pre Niečo, čo existuje samo o sebe - a predsa presne taký je Boh.

Keď všetko začalo, Boh už bol. Je večne sebestačný a nezávislý. Iba skrze vieru Ho môžeme pochopiť takého, aký skutočne je (Žid. 11:6). Zamyslime sa ešte nad ďalšími krátkymi frázami z Písom, ktoré nám poskytujú pohľad na sebestačného Boha.

„Aké je jeho meno?“ (2.Moj. 3:13)

Mojžiš bol osamotený pastier na púšti, ktorý stál pred horiacim krom, keď mu Boh vstúpil do života s neľahkou úlohou: „Chod', povedz

faraónovi, aby prepustil svojich otrokov“. Mojžiš mal dobrý dôvod otáľať. Pred rokmi ušiel z Egyptu a bál sa o svoj život.

Jeho odpoveď bola skeptická: „Kto som ja, aby som išiel k faraónovi a aby som vyviedol synov Izraelových z Egypta?!“ (2. Moj. 3:11). „Som len vyhnanec (2. Moj. 2:15), skromný pastier (3:1), jachtavý (4:1) a nechcený hrdina (2:14).“

Božou odpoveďou bolo zaslúbenie: „Však budem s tebou“ (3:12), čo viedlo Mojžiša k lepšej otázke: „Kto si?“. Odpoveď prišla: „SOM, KTORÝ SOM. A ďalej riekol: Takto povieš synom Izraelovým: SOM ma poslal k vám.“ (3:14).

„Som.“ Tá jednoduchosť je zarážajúca. Je to najkratšia veta, ktorá má iba tri písmená, ale vyslovená sebestačným Bohom obsahuje nesmiernu pravdu.

Jeho meno je „Som“. Už ste sa niekedy predstavili jednoducho: „Som“? My nakoniec pripojíme prídavok, ale pre večného Boha nie je potrebný žiaden prídavok. On jednoducho je - nemenný, nezávislý, sebestačný, sám seba udržiavajúci a sám sebe postačujúci. „Som.“

Matthew Henry povedal, že najlepší z ľudí môžu snád' povedať: „Som, čo som.“, ale Boh hovorí: „Som, ktorý som.“

„V ňom bol život“ (Jána 1:4)

Jeho život, ako toho Som, nebol žiadnou náhodou. On nezávisí na nikom a ničom inom. Nepotrebuje žiadnu pomoc od človeka (Jer. 10:1-16). On existuje nezávisle na Sebe (Žalm 50:10-12, Skut. 17:24-25).

Každá iná bytosť získava život z vonkajšieho zdroja. Sme živé bytosti, pretože Boh do nás vdýchol dych života (1.Moj. 2:7) a každý deň náš život závisí od vzduchu, ktorý dýchame, vody, ktorú pijeme, jedla, ktoré jeme, od príbytku, ktorý nás chráni, tepla a mnohých ďalších vecí. Tento odvodený život nás robí dlžníkmi voči tomu Jedinému, ktorý nám to dáva a udržiava Svojou mocou. Ale Boha nikto neudržiava! On jediný je nesmrteľný (1.Tim. 6:16). On jediný má život sám v Sebe (Jána 5:26), a preto nie je nikoho dlžníkom.

ON JEDINÝ MÁ ŽIVOT SÁM V SEBE.

Preto môže byť len jediná Bytosť, ktorá nie je odvodená a nikomu dlžná - Boh sám. Všetko má svoje žitie odvodené od tej „Alfy a Omegy, začiatku a konca... Pána, ktorý je, ktorý bol a ktorý príde, ten Všemohúci“ (Zjav. 1:8).

„Hľadeli sme na jeho slávu“ (Jána 1:14)

Naše uvažovanie o Božej sebestačnosti by nebolo úplné, ak by sme nepremýšľali aj o sláve vtelenia. Ak Božou sebestačnosťou je jeho úplná nezávislosť, Jeho úplná sloboda konat' čokoľvek chce, k čomu Ho priviedla? Ochetne zostúpil na zem v osobe svojho Syna, aby žil život dokonalej závislosti, a potom zomrel pribitý klineciami na kríž.

Na Golgote vidíme všemocného Božieho Syna, zraneného a zbitého mizernými a skazenými ľuďmi, ktorých

životy On sám udržiava (Jána 19:11). Všímame si hĺbku Jeho poníženia: V Getsémane ho posilňoval anjel (Luk. 22:43). Pri zatýkaní ho poviažali (Jána 18:12), cestou Šimon niesol Jeho kríž (Luk. 23:26). Na kríži žíznil (Jána 19:28). Cítil bolesť (Žalm 22:14). Volal v opustení (Mat. 27:46).

Našej myslí je zatažko zladit' tieto scény s veľkou pravdou o Jeho sebestačnosti, ale jedno je isté: Jeho láska bola úplne zdarma - nenútená, nezaslúžená, a predsa taká prebohatá voči mne aj tebe. Nakoniec môžeme iba v úžase stáť nad tajomstvom: „Boh zjavený v tele.“ (1. Tim. 3:16).

Jeho sebestačná moc bola na Golgote zahalená odevom viditeľnej slabosti pre naše vykúpenie (2. Kor. 13:4). A teraz, práve vďaka

Golgote, keď sme skutočne slabí, ponúka nám svoju veľkú večnú silu, ktorá sa zdokonaľuje v našich slabostiach (12:9).

*„Kto je tebe podobný?“
(2. Moj. 15:11)*

Na brehu Červeného mora, keď bol ich nepriateľ zničený, izraelský národ spieval: „Kto je tebe podobný, ó Hospodine?“ (2. Moj. 15:11).

O stáročia neskôr, „sedel kráľ Dávid pred Hospodinom“ (2. Sam. 7:18) uvažujúc nad rovnakou otázkou, keď sa divil nad Božou milosťou voči svojmu domu. Tam ju zodpovedal so slovami: „Preto si zvelebený, Hospodine, Bože, lebo nie je nikoho tebe rovného“ (2. Sam. 7:22).

► *Pokračovanie nabadúce*

Žalm 84: Výklad

Baiju V. Balan, India

Úvod

Kniha Žalmov je rozdelená do piatich častí. Žalm 84 je v tretej časti. Táto tretia časť svedčí o tom, že toto rozdelenie korešponduje s piatimi knihami Mojžišovými. Tretia časť Žalmov, ktorá korešponduje s 3. Mojžišovou, má 17

žalmov, Žalmy 73-89. Lévi mal troch synov - Geršona, Keháta a Meráriho. Kňazi a Leviti boli z pokolenia Léviho. Kňazstvo bolo dané Áronovej rodine, ktorý bol Kehátovec. Kňazi mali zodpovednosť služby v stánku. Leviti (zo zvyšných rodín pokolenia Lévi) boli pomocníkmi kňazov, mali rôzne povinnosti vo vzťahu k stánku,

podľa svojich rodín (vid' 4. Moj. 3 a 1. Par. 6). Všetky žalmy z tretej časti, okrem Žalmu 86, boli napísané Levitom alebo pre Levitov. 11 žalmov, 73-83, napísal Azaf, Geršonita, Žalm 88 napísal Héman, Kehátovec, Žalm 89 napísal Étan, Merárta. Žalm 84, 85 a 87 napísal neznámy žalmista zo synov Kórachových, ktorý bol tiež Kehátovec.

Pisateľ

Nepoznáme meno žalmistu, ktorý svoje meno z nejakej príčiny zamlčal. Je možné, že bol kňazom, pretože hovorí: „Aké milé sú tvoje príbytky, Hospodine Zástupov!“. Krása stánku bola vo vnútri. Vonkajšie prekrytie stánku nebolo vôbec atraktívne, keďže bolo z jazvečích koží. Nikto, ani obyčajný Levita sa nemohol dostať do vnútra stánku. Iba kňazi mali výsadu vchádzať dnu a vidieť krásne pestrofarebné závesy v stánku, svetlo zlatého svietnika a jeho odlesky na zlatom pokrytých drevených stenách.

Čítanie a porozumenie pokynov daných Mojžišovi ohľadom stánku bol ďalší spôsob, ako poznať a mať radosť z toho, čo bolo vo vnútri. Ak autor tohto žalmu nebol kňaz, potom bol veľmi zbožný, ktorý nielen čítal o detailoch stánku, ale aj poznal ako bol stánok vyhotovený a radoval sa z každého detailu, ktorý Boh určil ohľadom svojho miesta prebývania. Bol to Boží návrh, podľa Božej vôle a jeho pokynov, a žalmista mal z toho radosť.

Máme aj my radosť z toho, čo si Boh určil ako svoje miesto príbytku v našej dobe? V dobe, keď sa Božie detaily o Jeho mieste prebývania považujú za zastaralé a neadekvátne, je to pre nás cennou lekciami na poučenie.

Adresáti

Žalm bol napísaný synom Kórachovým. Mená synov Kórachových boli Assír, Elkána a Abiazaf (2. Moj. 6:24, 1. Par. 6:22,23). Ich otec Kórach zahynul tragicky Božou rukou pre svoju rebéliu. Synovia Kórachovi zažili Božiu:

- dobrotu, pretože ušetril ich životy (4. Moj. 26:11),
- vernosť, pretože dodržal Svoje slovo, že deti nebudú trpieť pre hriechy svojich otcov (Ezech. 18:20),
- milosť, pretože im dovolil, aby boli vymenovaní za strážcov prahov stánu (1. Par. 9:19).

Cieľ

Pavel hovorí, že každá služba Božím Slovom má byť na vzdelanie, napomenutie alebo potešenie. Niektorý povedal: „Vzdelanie znamená budovanie, napomenutie znamená upravenie a potešenie na povzbudenie.“ Vzdelanie sa dosahuje učením, napomínaním motivovaním a potešením upokojením. Kórachova smrť priniesla medzi Izraelitov veľký strach, a zvlášť medzi jeho deti. „A synovia Izraelovi vraveli Mojžišovi: Hľa, mrieme, hynieme, všetci hynieme. Každý, kto sa priblíži, kto sa priblíži príbytku Hospodinovmu, zomrie. Či len všetci, až do posledného pomrieme?“ (4. Moj. 17:12,13). Niektorý musel prehovoriť k synom

MÁME AJ MY RADOSŤ Z TOHO,
ČO SI BOH URČIL AKO SVOJE
MIESTO PRÍBYTKU V NAŠEJ
DOBE?

Kórachovým, aby boli ochotní prevziať svoju zodpovednosť vo vzťahu k stánku, čo bolo nosiť nádoby Božieho domu na svojich pleciach. Žalmista to robí poetickým spôsobom a predáva zodpovednosť na synov Kórachových a stáva sa to ich piesňou.

Osnova

Žalm sa delí na tri časti. Slovo Sélah, ktoré môže mať význam „postáť a premýšľať“, rozdeľuje žalm na časti. Vo veršoch 1-5 máme slová vzdelania. V týchto veršoch je predmetom žalmistu Boží dom. Vo veršoch 6-9 sú slová napomenutia alebo motivácie. Žalmista sa sústreďuje na Božiu moc. Vo veršoch 10-13 sú slová potešenia alebo upokojenia. Žalmista sa v nich zamýšľa nad Božou vernosťou.

V každej z týchto častí je spomenuté blahoslavenstvo. V prvej časti je to blahoslavenstvo prebývať v dome Božom. Existencia stánku hovorí o Božej túžbe, nie potrebe, udržať Svoj ľud blízko pri Sebe. Nikdy nebolo jeho cieľom ľud oddialiť. Avšak súd nad Kórachom a jeho spoločníkmi priniesol do srdc ľudu veľký strach. Preto žalmista píše, že to nie je prekliatim prebývať v dome Božom, ale blahoslavenstvom. Avšak jestvujú určité nevyhnutné požiadavky predtým, ako k nemu pristúpime. Žalmista sa opisuje ako kňaz a učí synov Kórachových o týchto nevyhnutných kvalifikáciách. V druhej časti vidíme žalmistu ako pútnika, ktorý prechádza tmavým údolím plaču, tak ako synovia Kórachovi a je požehnaním byť závislý na Božej sile, o ktorej žalmista hovorí. V tretej časti hovorí žalmista o blahoslavenosti veriť

Bohu. Vykresľuje seba ako strážcu prahu, majúceho ťažké bremeno zodpovednosti v Božom dome.

Kňaz: poučenie o nevyhnutných požiadavkách (v. 2-5)

Ohodnotenie stánku, alebo dokonalosť stánku (v. 2)

„Aké milé sú tvoje príbytky, Hospodine Zástupov!“

Boh určil štruktúru stánku a jeho služby. Ani Mojžiš, ani nikto iný nemal právo zaviesť akékoľvek zmeny do plánu daného Bohom. Nikto nemohol zmeniť materiál, veľkosť, alebo tvar nejakého náradia. Nikto nemal právo určiť, kto bude zapojený do služby. Všetko bolo rozhodnuté a určené Bohom, pretože to bolo Jeho miesto prebývania. Ale Kórach nebol spokojný so službou, ktorá mu bola zverená. Závidel Áronovi privilégia, ktoré mu boli dané. Kórach nedocenil stánok naplánovaný Bohom. „A postavili sa pred Mojžiša a iných mužov zo synov Izraelových dvesto päťdesiat, kniežatá obce, ktorí bývali volávaní do rady shromaždenia, mužovia mena. A shromaždili sa na Mojžiša a na Árona a povedali im: Nech vám je už dosť, lebo veď celá obec, všetci sú svätí, a Hospodin je medzi nimi. Prečo sa tedy pozdvihujete nad shromaždením Hospodinovým?“ (4. Moj. 16:2,3). A v dôsledku toho, zahynul.

Ľudia priniesli toľko zmien, ktoré sú v rozpore s novozákonným vzorom pre zhromaždenie! Kopírujú spôsoby a zábavu sveta a hovoria: „Boh to nezakázal.“ Ale otázka by mala byť: „Dovolil to?“ Ak nám k tomu Pán nedal

inštrukcie v Písme, či už v priamom nariadení alebo v apoštolskom príklade, ako môžeme uvažovať, že je to akceptovateľné a zavádzať také aktivity, ktoré sú priamo alebo nepriamo v rozpore s učením Nového Zákona? Je možné zapojiť sa do rôznych aktivít v Pánovom mene, ktoré však Pán pred súdnou stolicou odvrhne, pretože neboli v súlade so stálymi princípmi Jeho večného Slova. Všimnime si Pánove slová v Mat. 7:22-24, ktoré hovoria, že to, čo sa počíta, nie je podľa ľudí, ale podľa toho, či je to v súlade s Jeho slovami. Bezpečnosť všetkých, ktorí prichádzajú do domu Božieho je v uznaní a prijatí Bohom daných pokynov ohľadom Jeho domu.

Príťažlivosť stánku, alebo Božia osoba (v. 3)

Bola to Božia prítomnosť, ktorá dala hodnotu štruktúre materiálov v stánku. Ak by nebol Jeho, ak by v ňom nebola Jeho prítomnosť, nemal by stánok nijakú príťažlivosť pre tých, ktorí milovali Boha. Čo nás má priťahovať do Božieho domu, do zhromaždenia, nemá byť budova sama o sebe alebo ľudia, ktorí sa tam stretávajú, ani pozícia, ktorú v ňom

AKO SA CHOVÁME K JEHO DOMU
SVEDČÍ O TOM, AKO VEĽMI HO
MILUJEME.

máme, ale Pánova prítomnosť. Ako sa chováme k Jeho domu svedčí o tom, ako veľmi Ho milujeme. Je to zhromaždenie k Nemu!

Pokora (v. 4)

Žalmista sa prirovnáva k najmenšiemu a najobyčajnejšiemu z istých vtákov. To je pokora. Kórach pokorný nebol. Pýcha bola dôvodom aj všetkých problémov v zbore v Korinte. „Boh sa pyšným protiví, ale pokorným dáva milosť.“ (1. Pet. 5:5). Pavel hovorí, „nech je také zmýšľanie vo vás“ (Fil. 2:5).

Záver (v. 5)

Boží dom je miesto prebývania, nie je to hotel na návštevu. Žalmista hovorí o oltároch. V stánku boli dva oltáre. Najprv oltár na zápalnú obeť, a potom oltár na pálenie kadiva. Kňazi k nim pristupovali dvakrát denne. Hovorí nám to o chválach a modlitbách Božieho ľudu. Požehnaný je každý, kto koná oboje.

Pútnik: napomenutie k pokračovaniu (v. 6-9)

O veriacich v Starom aj Novom Zákone sa hovorí ako o cudzincoch a pútnikoch (Žid. 11:13, 1. Pet. 2:11). Cudzinec je príslušník cudzieho štátu, národa, cudzozemec, niekto, ktorý žije v krajine, ktorá nie je jeho. Pútnik je pocestný, niekto, kto je na duchovnej ceste na sväté miesto. O pútnikoch sa dozvedáme v týchto veršoch štyri veci:

O ich ceste zdržanlivosti: „v ktorých srdci sú urovnané cesty“ (v. 6). Predtým, ako sa Izrealiti vybrali na cestu z Egypta na Veľkú noc, bolo im povedané, aby sa zbavili všetkého kvasu. Aj Peter novozákonným pútnikom nariaďuje, aby „sa zdžžali telesných žiadostí“ (1. Pet. 2:11).

O ich prechode cez súženie: „ktorí idú dolinou Plaču“ (v. 7).

Prechod Izrealitov k Sionu bol cez hroznú pustatinu a pre Kórachovcov to bolo spojené so slzami z bolestnej straty. Pavel napomína veriacich, aby zachovali vieru napriek prenasledovaniu (Skut. 14:22, 1. Tes. 3:3).

O ich privilégium stať sa blahoslavenými: „pokladajú si ju za prameň“ (v. 7). Súženia počas putovania a to, čo sa človek naučí, ho robia schopnejšieho pomôcť iným, ktorí prechádzajú cez podobné súženia (2. Kor. 1:4-7).

O ich posune v posilnení: „idú od sily k sile“ (v. 8). Súženia súčasnosti pôsobia neoceniteľnú silu, hovorí Jakub a Peter (Jak. 1:2-4, 1. Pet. 1:6-7, 2. Pet. 1:5-8).

Strážca prahu: obnovenie služby (v. 10-13)

Nosenie nádob stánku na svojich pleciah bolo veľkým privilégiom a zodpovednosťou. Avšak Kórach akosi s

NOSENIE NÁDOB STÁNKU NA SVOJICH PLECIACH BOLO VEĽKÝM PRIVILÉGIOM A ZODPOVEDNOSŤOU.

týmto bremenom nebol spokojný. Chcel to, čo sa mu zdalo ľahším - Áronovu službu a úctu, ktorú mal najvyšší kňaz. Vzbúrili sa proti Bohom určenému miestu, aj proti Bohom pomazaným mužom. Z ľudského hľadiska, nikto by deti tohto muža neurčil za strážcov prahu stánku, pretože strážcovia boli zodpovední za každého, koho pustili dnu alebo von, vrátane vzácných

nádob. Ich zodpovednosť bola veľká. Žalmista v tomto žalme vykresľuje synom Kórachovým blahoslavenstvo mať takúto zodpovednosť od Boha. Nepriamo žalmista uisťuje ich a všetkých, ktorých sa to týkalo o:

- prijatí (v. 10) - jeho túžba, aby Božia tvár svietila na nich,
- uspokojení (v. 11) - jeho odhodlanie konať dielo, ktoré mu dal Boh,
- istote (v. 12) - jeho potešenie je v pomoci od Boha,
- spoľahnutí (v. 13) - jeho uspokojenie je v dôverovaní Bohu.

KAŽDÝ VERIACI MÁ V PÁNOVOM DOME OSOBNÉ MIESTO.

Každý veriaci má v Pánovom dome osobitné miesto. Nikto iný nemôže zaujať jeho miesto. Tí, ktorí chcú prijať zodpovednosť, ktorú im Pán dal a slúžiť ostatným svätým podľa miery daru, ktorý im bol daný, budú a mali by mať obecenstvo s Pánom, pretože bez toho nebudú schopní v službe pokračovať. Každý, kto chce slúžiť Bohu, by mal byť spokojný s možnosťou a prácou, ktorú mu Pán zveril. Takí veriaci môžu plne počítat' s Božou udržiavajúcou milosťou, silou a starostlivosťou pre ich prácu. A môžu si byť dokonale istí večnej tiazne slávy, ktorá ich očakáva. Pretože „blahoslavený človek, ktorý sa nadeje na teba!“

KAŽDÝ, KTO CHCE SLUŽIŤ BOHU, BY MAL BYŤ SPOKOJNÝ S MOŽNOSŤOU A PRÁCOU, KTORÚ MU PÁN ZVERIL.

ÚŽASNÁ MILOST'

David Petterson

Po príchode, smrti a zmŕtvychvstaní Krista, prišlo do Nového Zákona slovo „milosť“ a rýchlo sa rozšírilo. Nie je to prekvapivé, keďže „milosť a pravda stala sa skrze Ježiša Krista“ (Jána 1:17). Milosť stojí uprostred evanjelia, preto plní aj strany listu Rimanom, kde Pavel vysvetľuje evanjelium, a listu Galatánom, kde ho obraňuje. Pavel aj Peter vyplnili svoje listy milosťou, ako aj Ján vo svojom Zjavení. Knihy napísané Lukášom, Jakobom a Júdom tiež obsahujú zmienky o milosti. Pisatelia Nového Zákona žasli nad Božou milosťou. Dôvody prečo tomu tak bolo, budú predmetom tejto série úvah. Zamyslime sa teraz iba nad týmito tromi dôvodmi.

Po prvé, Božia milosť je jedinečná vo svojej podstate. Neexistuje nič také, ako ona. Myšlienka, že tie najúžasnejšie požehnaná sú ponúkané tým najnehodnejším hriešnikom zdarma ako dar, je skutočne úžasná.

V minulosti sa na jednej britskej konferencie diskutovalo o jedinečnosti kresťanstva, avšak účastníci nedošli ku konsenzu. Keď do miestnosti vstúpil C. S. Lewis, opýtal sa: „O čom sa tu vadíte?“ Keď sa dozvedel, že o tom, v čom je jedinečný prínos kresťanstva pre svet, odpovedal: „To je jednoduché, je to milosť.“ Náboženstvá tohto sveta zdôrazňujú spôsob alebo spôsoby,

ako si zaslúžiť prijatie u svojich bohov. Ale biblický Boh prišiel k nám s úplne odlišnou ponukou, ponukou nezaslúženej priazne - milosti. Skutočne, On urobil všetko potrebné, aby mohli byť hriešnici, ako sme my, s Ním zmierení skrze dielo Jeho Syna, Ježiša Krista. Sme „ospravedľňovaní darmo jeho milosťou, skrze vykúpenie, vykúpenie v Kristu Ježišovi“ (Rim. 3:24). To je skutočne úžasná milosť!

Po druhé, Božia milosť je ponúkaná všetkým. Nikto nie je, z Božieho úžasného pozvania obdržať milosť, vylúčený. Pozvanie zaznieva priamo z pier samotného Boha, pretože to bol Pán Ježiš, Boží Syn, ktorý povedal, „lebo tak miloval Bôh svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho, nezhynul, ale mal večný život.“ (Jána 3:16). Božia milosť je úžasná, pretože každý, akokoľvek hriešny človek, ju môže dostať.

Po tretie, pre nás celkom nepochopiteľné, Božia milosť nemá časové ukončenie. Sme spasení z milosti, ale milosťou aj žijeme. Denne zažívame skutočnosť Božej nekonečnej milosti. John Newton v piesni Tak vzácna milosť, napísal: „Hoc mnohý boj i nástraha na mojej púti vpred - mňa milosť vedie predrahá v ten krásny, večný svet.“ Božia úžasná milosť nás nikdy neprestane udivovať!

Dobré zvesti z neba

Ideš hore?

Išiel som do nemocnice navštíviť dvoch veriacich, ktorí tam ležali. Bola to vysoká budova a tí dvaja pacienti boli na odlišných poschodiach. Vyviezol som sa výtahom a keď som nejaký čas pobudol s jedným pacientom, vybral som sa späť k výtahom. Čakalo pri nich už niekoľko ľudí. Keď prišiel výtah, niekto sa opýtal: „Idete hore?“ Táto otázka čakajúcich rozdelila, pretože niektorí odpovedali: „Nie, my ideme dole.“ Nastúpil som a s ďalšími ľuďmi, ktorí išli tiež hore, sme stúpali nahor, zatiaľ čo tí ostatní ostali tam a smerovali nadol.

Neskôr som nad touto udalosťou uvažoval, že podobne je to s celým ľudstvom. Niektorí idú dole a niektorí hore. Ich ciele nie sú tu na zemi. Niektorí idú hore do neba, kým veľa ľudí smeruje dole do pekla. Milý čitateľ, kam ideš ty?

V evanjeliu podľa Lukáša 16. kapitole si čítame o dvoch mužoch - jeden bol bohatý a druhý chudobný. O tom bohatom mužovi sa píše, že žil nezávisle od Boha a že zomrel a bol pochovaný. „Potom v pekle, v mukách, pozdvihol svoje oči a videl Abraháma zďaleka a Lazara v jeho lone. Vtedy zavolať boháč a povedal: Otče Abraháme, zmiluj sa nado mnou a pošli Lazara, aby omočil koniec svojho

prsta vo vode a ovlažil môj jazyk, lebo sa mučím v tomto plameni“ (v. 22-24). Išiel dole. Izaiáš 14:9 hovorí: „Peklo zdola zbúrilo sa pre teba, v ústrety tvojmu príchodu...“.

Nie je to príjemná vyhládka ísť dole. Existuje však možnosť otvorená všetkým ľuďom, aby išli hore, do neba. Všimnite si, ako Biblia hovorí o nebi v Rim. 10:6: „Kto vystúpi hore do neba? To je sviest' Krista dolu.“ To je to miesto spomínané aj v Luk. 16:23: „Potom v pekle, v mukách, pozdvihol svoje oči a videl Abraháma zďaleka a Lazara v jeho lone.“ Všimnite si výraz „pozdvihol svoje oči“. Ideš hore, alebo dole?

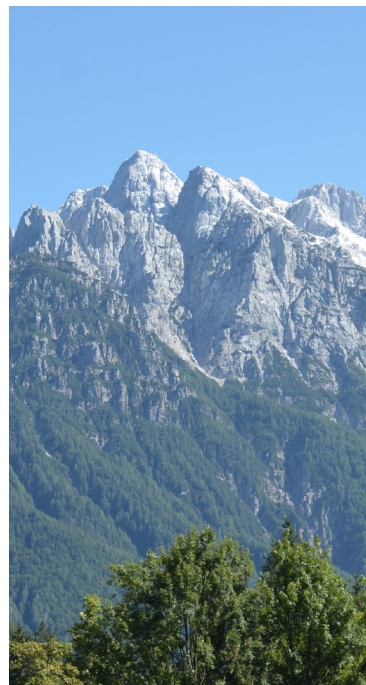
Ako je možné vedieť, že ideš hore? Išiel ten chudobný muž hore, pretože bol chudobný a bohatý dole, pretože bol bohatý? Nie! Peter hovorí: „Boh nehľadí na osobu“ (Skut. 10:34). Chudobný muž sa volal Lazar, čo znamená „moja pomoc je od Boha“ a naznačuje, že bol veriaci.

V mojom príbehu z nemocnice smer pohybu určoval výber správneho výtahu. Tvoj večný osud závisí od tvojho rozhodnutia vybrať si, alebo odmietnuť Pána Ježiša Krista. Iba On ťa môže zobrať hore!

► *Dokončenie článku na zadnej obálke.*

V Skutkoch 4:12 sa píše: „A nieto v inom nikom spasenia, lebo ani nieto iného mena pod nebom, ktoré by bolo bývalo dané niekomu medzi ľuďmi, v ktorom by sme mali byť spasení.“ Boží Syn prišiel, „aby hľadal a spasil to, čo bolo zahynulo“ (Luk. 19:10). Nemohli sme sa sami zachrániť. Ani náboženstvo, chodenie do kostola, dobré skutky, filozofia človeka nás nemôže zachrániť, spasenie „nie je zo skutkov, aby sa niekto nechválil“ (Efež. 2:9). Každý človek musí za svoje hriechy zomrieť, iba bezhriešny človek mohol zomrieť za hriešnikov. Pre svoju bezhriešnosť iba On jediný nás mohol zachrániť. V Rimanom 5:6, 8 čítame, že „Kristus... zomrel za bezbožných. Kristus zomrel za nás.“ 1. Kor. 15:3: „Kristus zomrel za naše hriechy“. Spasenie prichádza skrze „pokánie a vieru v nášho Pána Ježiša Krista.“ (Skut. 20:21)

Milý čitateľ, ideš hore?

[www.slovo pravdy .com](http://www.slovopravdy.com)

ISSN 1451-1991